

Yazar Hakkında

Beril Bozdoğan 1986 yılında İstanbul'da doğdu. Sabancı Üniversitesi Endüstri Mühendisliği'nden mezun olduktan sonra ilk çocuğunun doğumuna kadar aktif olarak teknolojik danışmanlık ve eğitim sektörlerinde çalışmaya devam etti. Üniversite ve iş hayatı boyunca asıl ilgi alanı olan Sanat Tarihi, Çizim ve Yaratıcı Yazma eğitimlerini sürdürdü.

Anne olduktan sonra ise çocukluk hayallerinin peşinden giderek, edebiyata ve resim sanatına ağırlık verdi.

Beril Bozdoğan, eşi, çocukları Burç ve Boran ile İstanbul'da yaşıyor.

© KARAKARGA YAYINLARI 422

*Her hakkı saklıdır. Bu eserin aynen ya da özet olarak hiçbir bölümü,
telif hakkı sahibinin yazılı izni alınmadan kullanılamaz.*

**BERİL BOZDOĞAN
BLÖF**

İmtiyaz Sahibi: Destek Yapım Prodüksiyon Dış Tic. A.Ş.

Genel Yayın Yönetmeni: Mustafa Kutlukhan Perker

Üretim Koordinatörü: Semran Karaçayır

Editör: Ceylan Hazinedar

Kapak Tasarımı: İlknur Muştu

Sayfa Düzeni: Cansu Poroy

Sosyal Medya-Grafik: Mesud Topal-Nursefa Üzüm Kalender

Karakarga Yayınları: Ekim 2023

ISBN: 978-625-8360-54-7

Yayıncı Sertifika No. 43196

Adres: Abdi İpekçi Cad. No. 31/5

Nişantaşı/İstanbul

Tel. (0 212) 252 22 42

Faks: (0 212) 252 22 43

KaraKarga Yayınları, Destek Yayınları'nın alt kuruluşudur.

Baskı: Deniz Matbaa Mücellit

Adres: Maltepe Mahallesi Hastane Yolu Sokak

No. 1/6 Zeytinburnu - İstanbul

Tel. 0 212 613 30 06

Matbaa Sertifika No. 48625

Aşkın Aşınmış Hali

BLÖF

Beril Bozdoğan

Mehtar'a...

1. BOŞANIYORUM

“Boşaniyorum.”

Yıllar sonra bana söylediği ilk şey buydu. Zaten şoka uğramış beynimi durduran, duyduğum kelimedenden çok sesiydi. Sesi hakkında saatlerce metin yazabilirdim. Hiçbir erkeğin sesi bu kadar ilahi olmamalıydı. Bir dakika, evli miydi yani? Evlenmiş miydi? *Aptal aptal konuşma, evliymiş işte Dora!* Ani ve derin bir nefes çektim içime.

“Konuşmayacak mısın?”

Ah o ses! İçkiyi çok abartmış olabilir miydim? Yıllarca onunla yan yana olduğuma dair hayaller kurduktan sonra, onunla karşılaştığımı, karşı kaldırımdan bana baktığını, alışveriş merkezinde burun buruna geldiğimizi düşledikten sonra ipin ucunu kaçırmış, fazlasıyla gerçekçi bir rüya görüyor olabilir miydim? Olabilirdim elbet. Ya da ateşim çok yükselmişti ve halüsinasyon görmeye başlamıştım. Evet evet, bu olmalıydı. Ama öyle olsaydı bana söyleyeceği şey boşaniyor olduğu olmazdı herhalde, değil mi? Özledim gibi bir kelime bile daha makuldü.

“Gerçekten konuşmayacaksın, değil mi? Bak, anlık bir zaaf-la... bir anda... aramış bulundum, yıllar sonra ne hakla, değil mi? Belki de evlisin. Ah... ben. Düşünemedim, evet belki de evlisin. Rahatsız ettim, üzgünüm.”

Kapattı.

Benim sorunum buydu işte. Onun karşısında hep tutulur kalırdım. Gerçi onun sesini duymadan geçirdiğim onca yıldan sonra tutulup kalmamam şaşılacak şey olurdu, orası ayrı. Onun da sorunu buydu işte. Hep bir varsayımı olurdu. Sormazdı. Yaptığı çıkarımlar ona mantıklı gelirse sormazdı. Kendi karar, kendi inanır, kendi yönetir, kendi bitirirdi. Benim gibi heyecanlananların, tutulanların, şaşkına dönenlerin karşısında durması mümkün olmazdı. Onun varsayımları hep daha hızlı olur, hep bir adım önden giderdi. Yine öyle olmuştu.

Onun üzerimdeki inandırıcılığı o kadar ağırdı ki ben bile evli olduğumdan şüphelenebilirdim. Ses tonu beni hipnotize ediyordu ve bu hiçbir zaman benim lehime işlemiyordu.

Telefonumun ekranını açtım ve son arananlara girdim.

“Aradı. O, beni aradı Desen.”

“Dora, selam tatlım. Bir saniye. Ne? Kim aradı? Şu yakışıklı editör mü yoksa?”

“Hayır, O!” derken sesim titriyordu.

Hâlâ dediğime anlam veremeyen arkadaşım, “Hah, ismi lazım değil dermiş gibi O, O deyip durma Dora Allah aşkına, kim aradı?” dedi.

“O aradı diyorum sana Desen, kaç tane O oldu benim hayatımda? Ilgaz aradı diyorum sana, Ilgaz!”

Bunu söyler söylemez, telefonumun o ilk çalış anı gözümde canlandı.

Oturduğum kanepenin önündeki dikdörtgen cam sehpanın üzerinde duran telefonumun ekranında yazan isme inanamamıştım önce. O ekrana ne kadar süre bakakaldım, bilmiyordum. Yaşadığım şokla en sevdiğim bardağımın ellerimin arasından kayıp

parkenin üzerinde gümbürdeyerek patladığını, acı konyak kokusunun salona dağılmaya başladığını fark edebilmişim yalnızca. Bir zamanlar bir yerlerde okumuştum; birini ne kadar çok düşünürseniz o kişiye o kadar kendi enerjinizden yollarmışsınız. Eğer o kişi bunu algılasa, o da sizi düşünmeye başlarmış. Böyle bir şey miydi o an yaşadığım, bilmiyordum. Ben onu o kadar uzun süredir aklımdan neredeyse hiç çıkarmamıştım ki onun benim enerjimi hissetmeye yıllar önce başlamış olması gerekirdi bu mantığa göre. Halbuki öyle olmamıştı. Yıllardır ben onun için bir hayalettim sadece. Arkasını dönüp gittiği ve bir daha dönüp bakmadığı.

Terk edilmişliğin yarattığı sarsıntıları hatırlamak, dönüştüğümü bildiğim kadına acıyarak donup kalmak yerine, ekran üzerinde parmağımı kaydırarak telefonu cevaplamalıydım. Fakat resmen hareket edemiyordum. Kendimi telefonumu elime almaya ikna etmeye çalıştığım o anda ise ekranımın ışığı sönmüştü.

Olamaz! Bu kadar aptal olamam! Olamam, değil mi? Ne yapmam gerektiğini bilmeden titreyen ellerimle telefonumu elime almış, avuç içlerimde tutarak gözlerimi kapatmıştım. Düşünemiyordum. Sadece gözleri vardı bana gözkapaklarımın ardından bakan...

Uzaklardan sevmiştim onu hep, istesem de ulaşamamıştım, engelleri aşamamıştım. Yıllardır tenini dokunmadan hissediyor, gözlerini bakmadan görüyordum. Her gece onsuz onunla konuşuyordum; ona onu ne kadar özlediğimi söylüyordum. Neden olamadığını, neden yaşayamadığımızı hâlâ bilmiyordum. Biri ona, biri bana ait iki elin neden tutuşamadığını bilmiyordum.

O zamandan beri onu hayal dünyama, düşlerime hapsedmiştim. Hayatında kalamamıştım, yine de vazgeçemiyordum onu düşünmekten; her yudum içkide o vardı. Her yudumu içişimde tenime dokunduğunu hissediyordum; yanaklarıma, boynuma,

ellerime, dudaklarıma. Her içki masamda karşımda oturuyordum, onunla dertleşiyordum, dünyayı terk ediyordum, ona ait oluyordum. Kimse düşlerime girmiyordu; ondan başka. Kimse bizi rahatsız etmiyordu, sabaha kadar içiyorduk, yatağa girdiğimizde birbirimize sarılıyorduk, omzuna yatıyordum, ağlayıp ona sığınıyordum, sessizce sevişiyorduk ve o bana sarılırken huzurla uyuyakalıyordum.

Ben aslında onunla yaşıyordum. Evimde yalnızken, kapının eşliğine omzunu yaslamış da oradan her hareketimi izliyormuş gibi onu kafamın içinde yaşatıyordum. Her kahvaltıdan sonra makyajımı yapıyordum, onun hayaline güzel görünmeye çalışıyordum. Gün boyunca yaptığım her hareketimi gördüğünü varsayıyordum; çevirisi esnasında tam Türkçe karşılığını bulabildiğime asla inanmadığım bir kelime üzerinde derin derin düşünürken saç diplerimi tırnaklarımla hafifçe kaşıyışımı, ekrana bakmaktan yorgun düştüğümde gözlerimi işaretparmaklarımla ovduktan sonra elimin ayasıyla ferahlatmaya çalışışımı dikkatlice izlediğini hayal ediyor ve parmaklarımla hareketlerinin ona estetik görünüp görünmediğini düşünüyordum.

Yıllar önce birlikte olduğumuz o kısacık zaman diliminde yanımda olamadığında, telefonun ucundan bana sarıldığını, beni uyutacağını, tek yapmam gerekenin telefonu kulağıma dayayıp gözlerimi kapatmam gerektiğini söylediği zamanlardaki gibi bir histi aslında bu. Yoktu ama vardı işte. Onu düşünmek beni huzursuz etmenin aksine keyif veriyordu. Hüzünlenmiyorum diyemezdim, özlemek içinde hüznü de barındırıyordu ister istemez. Doyamamıştım ona...

Bazı geceler ise yatağıma döndüğümde onu yine yastığımda görmeme rağmen, elimi uzatınca yanağına dokunamıyordum,

saçlarının arasından parmaklarımı geçiremiyordum, dudaklarından öpemişyordum.

Avuçlarımla arasındaki telefonum yeniden titremeye başladığında gözlerimi açtım. Bu kez ekrana bakarak tutulup kalmayacaktım, o telefonu açacaktım. Aynı aptallığı ikinci kez yapacak kadar ahmak değildim. *Değildim değil mi?*

Ancak bu bir şaka olmalıydı.

Ekranda “Annem” yazısını gördüğümde hiçbir zamanlamamın bundan daha kötü olamayacağına emindim. Sinirim o kadar bozulmuştu ki kahkaha attım. Tabii hemen sonrasında korkunç bir hayal kırıklığıyla ama ani gelen bir endişeyle ayağa fırlayarak telefonu cevapladım çünkü annem beni bu saatlerde pek aramazdı. Kaldı ki bugün zaten konuşmuştuk.

“Anne? Hayırdır, her şey yolunda mı?”

“Selam tatlım! Ah, evet evet yolunda. Sadece sana söylemeyi unuttum...” dediğinde, annemin sesinden belli olan sakinliğinin verdiği rahatlıkla kaygılarımdan sıyrılıp, “Annem bugün yorucu bir akşam... Acil değilse yarın konuşalım mı?” diye sormuştum.

“Tabii tabii, tamam kuzum. Seni çok seviyorum, gece üzerini ört, hava serin gibi. Hoşça kal yavru kuşum!” diyerek telefonu kapatmıştı.

Aslında değil üzerimi örtmeyi, yıllardır yattığım yeri bilemez halde olduğumu az çok hissettiğini biliyordum. Dönüştüğüm şey bir alkolik miydi; bilmiyordum. Alkolizm kriterleri neydi ve ben hangilerine uyuyordum, umurumda bile değildi. Her akşam kendime kederden değil, sıkıntıdan değil, keyiften içeceğime söz veriyordum. Her ilk kadehi doldururken de belli bir kadeh sayısı belirliyor ve bir noktada saymayı bırakıyordum. Alkolün getirdiği

rahatlık ilk birkaç kadehte keyifli olmakla birlikte, bir noktadan sonrası tamamen külfetti. Neyse ki bünyem kusmaya çok nadiren ihtiyaç duyuyordu da kendimi her sabah yatak yerine klozete dayalı bulmuyordum.

O gittiğinden beri günlerle saydığım melankoli halim aylara, yıllara uzamıştı. Ruhumda dönüyor duruyordu. Her bir açığımda, her bir boşluğumda, her bir sarhoşluğumda yakama yapışıyordu. Bitmek bilmeyen anlamsız eskârımın içinde mi boğuluyordum yoksa yüzleştığım şeylerin affedilemezliği mi hissettiklerimin ağırlığına yük ekliyordu; bilmiyordum ama her bir kadehte, her bir kadehin ertesi gününde tartma gücüm daha da azalıyordu, hissediyordum.

Oflayarak sigarama uzanmıştım. Ben annemle konuşurken hat arkadan arama beklemeye almadığına göre yeniden aramamıştı. Zaten cevapsız düşmesine sebep olan bendim. Neden yeniden arayacaktı ki *değil mi*? Belki de mesela “Duru” diye birini arayacakken “Dora” diye birini aramıştı. Yani beni. Yalnız bu, telefonumun hâlâ onda kayıtlı olduğu anlamına geliyordu. Eh, olabilirdi. En nihayetinde onunki de bende kayıtlıydı. Hem, nereden bilecekti ki numarayı hâlâ benim kullandığımı? Yalnızca bir kez deneyip vazgeçmek tam onluk bir davranış olurdu ne de olsa.

Ve ben bunları düşünüp tüm olasılıkları hesaplamaya çalışırken, bir kez daha, aynı akşamda ikinci kez adını ekranımda görmüştüm.

“Dora, orada mısın?”

Desen’in sesiyle çok yakın geçmişimden sıyrılıp kendime geldiğimde, Desen’in benim bardağımı düşürdüğüm anki kadar büyük bir şok yaşadığından emin olamasam da, onun da kafasında yılların hızla canlandığını tahmin etmiştim. En az benimki

kadar ani ve sert bir nefesi içine çektiğini duydum. Sessizlik oldu aramızda.

“Güzel arkadaşım, güzel Desen'im, biliyorum sen de çok oldun ama gerçekten acilen yardımına ihtiyacım var...” dedim çaresizce. Acilen bana akıl vermesi gerekiyordu. Benim tanıdığım İlğaz birazdan telefonunu kapatacak, hatta abartıp yarın yeni hat alacaktı. O öyleydi. Bir anda var olur, geldiği gibi de yok olurdu.

“Ta... tamam, topluyorum kendimi. Ara... aradı, seni aradı.” Zavallım kekeliyordu, üstüne üstlük bana bildiğim bir şeyi yineleyerek hiç ama hiç yardımcı olamıyordu.

“Desen'im, güzelim hemen bir bardak su mu içiyorsun, sigara mı yakıyorsun, önündeki şarabı kafana mı dikiyorsun, ne yapıyorsun yap ama çabuk yap. O güzel aklına çok acil ihtiyacım var, anlatabiliyor muyum?” diye son bir kez çırpındım. Hızlı olmalıydık.

“Tamam, tamam hepsini aynı anda yapıyorum. Of, evet, çok oldum Dora ne yapayım? Dur tamam toparlanıyorum. Anlat bakayım, hemen en başından anlat. Açtın mı telefonunu peki? Ne dedi? Ne dedin?” dedi hızlıca. İşte benim beyni Atom Karınca hızında çalışan arkadaşım geri gelmişti. Eh, şokunun daha uzun sürmediğine sevinmişim.

Hızlıca ve zaten kısacık olduğundan tamamen anlattım olanı. “Ne yapacağım ben? Geri aramalı mıyım? Ne diyeceğim ki ararsam?” diye de saf saf ekledim.

“Ne hissediyorsun Dora?” dedi Desen. O her zaman olaylardan çok olayların ne hissettirdiğiyle ilgilenirdi. Tavırlarımızı duygularımızla yönetmemiz gerektiğine inanırdı. Ne hissettiğimi tam olarak kestiremediğinden, bana akıl vermeden önce duygularımı tahlil etmek istiyordu. Onun en çok bu huyunu sevdiğimi bir kez daha anladım. Adı gibi sanatçı ruhlu dostum benim.

“Tam bir romantik olduğumu biliyorsun Desen. Ne hissettiğimle ilgili İngiliz edebiyatı metni çıkarırım karşına. O yüzden kısa kesmeye çalışacağım. Yıllardır mevsim sonbaharmış da kafamın üzerinde yağmur bulutlarıyla geziyormuşum da, bir anda ani bir rüzgâr bulutları uzaklara üflemiş, yok etmiş gibi... Onu hayalimde yaşatmak kışın gelmesini engelledi ama hiç yaz da olmadı, anlatabiliyor muyum? Hayatım arafta kalmış gibiydi. Adını ekranımda görünce gözlerim hep buğulu bakıyormuş da sabah buz gibi suyla yüzümü gözlerimi yıkayınca parıl parıl görmeye başlamışım gibi hissettim. Halbuki buğulu baktığının farkında bile değilmiş...”

“Doracığım canım, acele et diyen sensin, kısa keseceğim diyen de sensin. Bir dur ben anladım anlayacağımı. Bu arada, edebiyatın hakikaten sağlam güzelim, bir ara çevirmenliğe mola verip yazmayı ciddi ciddi düşünmelisin. Bestseller olmaz belki, belli ki ağır bir şeyler çıkaracaksın ortaya ama denemeye değer...”

“Bana kısa kes diyene bak Desen ya, sapma konudan Allah aşkına. Akıl ver bana hadi, bekliyorum...” dedim. İkimiz de iflah olmaz ağırkanlılar ve detaycılardık. Ilgaz hariç her şeyi konuşma potansiyelimiz vardı. En nihayetinde hüznümün en ağırlaştığı dönemlerde Desen’le en iyi yaptığımız şey aklımı Ilgaz’dan alabilecek her şeyi konuşmak ve konuyu saptırmak olmuştu yıllardır. Alışkanlık yapmıştı bu bizde herhalde.

“Hey, sana diyorum!” diye seslendi Desen telefonun ucundan.

“Kapat ve geri ara. Ona, aynı bana anlattığın gibi onun var sayımlarının onu her zaman doğru yola çıkarmadığını, özellikle evli falan olmadığını söyle. Oyunlar da oyna. Sizi çok iyi hatırlıyorum; bayılırdınız yok skor tutmaya, yok flörtleşiyoruz adı altında birbirinizle kedi-fare oyunu oynamaya. Bu kez oyna.

Madem Ilgaz Efendi kaçmaya bu kadar meyilli, öncelikle bir eşin olmadığını bilsin ki biraz daha etrafında oyalanacak kadar sakinleşsin. Sevgilin olmadığını sakın değinme, eliyle bırakmış gibi, yani bıraktığı gibi seni bulmasını istemeyiz, yani zaten öylesin de, aman sen anladın işte, öyle değil mi? Duygularını bilmesine gerek yok. Sadece karşısındakinin gerçek sen olduğunu bilsin yeterli. Yeniden kalbinin onarılmaz hasarlar almasına göz yummak istemiyorum. Kendini hasar alacak kadar savunmasız bırakmanı da istemiyorum.” Soluksuz konuştuğu için derin bir nefes aldı ve oflayarak verdi. Mantığını sevdiğim arkadaşım yine haklıydı.

“Desen, iyi ki varsın. Sana detaylı teşekkürümü sonra sunacağım. Kitap konusunu da konuşacağız bir ara. Kapatıyorum ve onu arıyorum. Seni seviyorum güzellik...” dedim.

“Ben de seni seviyorum Dora’m. Habersiz bırakma beni sakın!” dedi ve her zamanki gibi hiçbir veda kelimesi kullanmadan telefonu kapattı.

Cam kırıklarını sonra temizleyecektim. Bu eve taşındığımdan beri evde sadece evin içinde giydiğim ayakkabılarımla gezdiğimden kırık camları dert etmiyordum. Kokuya da burnum alışmıştı, zaten muhtemelen ben bile öyle kokuyordum. Yerimden kalktım ve barımın orta kapağını açarak kırılan bardağımın o gitti gideli saklı duran eşini çıkardım. Onun bana bir şişe iki bardak set olarak doğum günümde hediye ettiği kristal setti bu. Beraber geçirdiğimiz ilk, tek ve son doğum günümde... Bir bardak konyak daha doldurdum ve kalktığım yere geri oturdum.

Hazırdım, telefonumu yeniden elime aldım, son arananlara girip annemle Desen’in aramalarının arasında kalmış o isme bastım:

Ilgaz Aranyor...

2. KLİNİK PSİKOLOG ILGAZ ARASLAN

İlk çalışta açtı. Elinde telefonla mı bekliyordu O yoksa?

“Aradın...” dedi buğulu ama sert sesiyle. Sesi hep sertti, kalın ve sert. Pürüzlü ama buğulu. Hüzünlükten bile sert çıkıyordu sesi.

“Bardağım kırıldı...” dedim.

Sustu. Anlamadığımı anlamıştım. Düşünüyordu. Hangi bardak? Bardak ne alaka? Yıllar sonra benden duyduğu ilk iki kelime.

“Bir yerine bir şey oldu mu?” Sesindeki sanki yıllardır bana bir şey olmasın diye gözü gibi bakmış da endişelenmiş gibi çıkan tınıyı önemsemeyecektim. Desen’in dediği tam olarak buydu; oyunlar oyna. Ben oynamayacaktım. O isterse oynayabilirdi. Ben bizi, ona ve onsuzluğa rağmen yaşatmayı başarmıştım. O’nun ne yaptığı veya yapmadığı, oynayacağı veya oynamayacağı oyunlar bunu değiştiremezdi.

“Olmadı. Sorduğun için teşekkür ederim. Nasılsın?” dedim.

“Nasılsın, hiç cevaplama bu kadar zor bir soru olmamıştı. Üzerinde bile düşünmeden iyiyim diyebilmeliydin halbuki...” dedi.

“Kelimelerin hâlâ kuvvetli...” dedim.

“Bazı şeyler aynı kalır...” dedi.

“Bazı şeyler de değişir...” dedim.

“Sen değiştin mi?” dedi.

“Zaman kimi aynı bırakır ki?” dedim.

“Cümlelerinin üzerimde bıraktığı etki aynı kalmış anlaşıl-
lan...” dedi.

Nefes aldım ve tuttum. İlk darbeyi yemiştim. O da bunu bi-
lecek kadar tanıyordu beni. Kısa sürse bile yoğun yaşanan tanı-
şıklıkların –bana göre yoğun yaşanan aşkların– kaçınılmaz so-
nucuydu bu.

“Durma. Konuş...” dediğinde sesinde buyurganlıktan çok ça-
resizlik tınladı.

“Evli değilim...” dedim.

Hafifçe ama uzun bir nefes verdi.

“Bu seni rahatsız etmediğim anlamına mı geliyor?” diye sor-
duğunda yine köşeye sıkışan tarafın ben oluşuma hafifçe öfke-
lenmişim.

“Ağdalı ve dolaylı anlatımlardan hoşlanmama rağmen, evli
olmamamı söylemem kadar basit bir cümlenin alenen rahatsız
ettiğini ya da etmediğini işaret ettiğini sanmıyorum. ‘If-else’
kuralının mantığına aykırı: ‘Evlirse rahatsız olur, evli değilse
rahatsız olmaz.’ Aslına bakarsan bağlayıcı mantığını açıklamamı
isterim.”

“Ah, hadi ama Dora! Köşeye sıkıştın, rahatsız olmuyorum de-
memek için kelime oyunları yapıyorsun bana.”

Hafifçe güldüğünde, tebessüm ettiği zaman yanağında çı-
kan gamzesiyle hafifçe sağa kayan dudakları gözümün önüne
geldi. Beni bu kadar iyi analiz edebilmesine iyice öfkelenmeye

* Programlama dilinde koşul oluşturma.

başladım. Aslına bakarsam buna seviniyor olmalıydım, ama beni bu kadar iyi tanımak için enerjisini bir zamanlar yoğunca sarf eden adamın, arkasını dönüp giden adamla aynı kişi olmasını içten içe hâlâ kabullenemiyordum.

“Belki de rahatsız olduğumu alenen söyleyemeyecek kadar kibarımdır? Belki de sen, evli olduğum senaryoda eşimin senden rahatsızlık duyacağı illüzyonuna kapılmışsındır?” dediğimde gülümsemesinin yarım kaldığını duydum. O da ilk darbesini almıştı ve skorumuz 1-1 olmuştu. “Hayır Dora, skor tutmuyorsun çünkü bu bir oyun değil!” Desen’in sesi içsesim gibi kulağымda yankılanmıştı.

“Evli olsaydın eşin benden rahatsız olur muydu Dora?”

“Klinik Psikolog Ilgaz Araslan... İşinde hep iyiydin. Yansıtma sorularla kendisine yönelen soruları savuşturan Psikolog Ilgaz...” dediğimde, “Cevaplamamak için kaç hamle daha yapacaksın?” dedi. Bilmiyordum. Daha fazla hamleye gerek var mıydı? Direnme gücümü ondan rahatsız olmadığımı söylememek kadar basit bir noktada harcamamalıydım. “Dora dedim sana! Strateji oyunu oynamıyorsun, satranç da değil bu! İletişim bu iletişim, kendine gel. Bir hesaplar, bir kitaplar!” Desen’in sesi resmen beni azarlıyordu içimde. Toparlandım.

“Beni rahatsız etmedin. Müsaittim...” dediğimde yeniden hafifçe gülümsediğini duydum. O bunu bir sayı, bir puan olarak görebilirdi, önemli değildi. Konyağımdan büyük bir yudum aldım ve bir sigara yaktım.

“Teşekkür ederim. Dediğim gibi boşanıyorum ve...”

“Boşanıyorum”dan sonraki “ve”nin hangi cümleyi bağlayacağını duymayı hiç ama hiç istemediğim için lafını kesmeye karar verdim. İyi ihtimalde devamı “Boşanıyorum ve dertleşecek eski